

«Κίνητρο, ευκαιρία και μέθοδος. Είναι οι τρεις σημαντικότερες λέξεις όσον αφορά οποιαδήποτε αστυνομική έρευνα».

Ο Κρίστερ Μπγέρλινγκ έβαλε το τελικό σίγμα στη λέξη «μέθοδος» και στη συνέχεια στράφηκε προς τους πενήντα φοιτητές που ήταν διασκορπισμένοι στο διπλάσιες χωρητικότητας αμφιθέατρο. Έπαιξε νευρικά με το σπιλό στα ιδρωμένα του δάχτυλα καθώς έκανε μερικά βήματα προς την καρέκλα. Ακούμπησε στην πλάτη της προκειμένου να πάρει ένα μέρος του βάρους του απ' τα πόδια του.

«Παρόλο που και τα τρία αυτά στοιχεία είναι απαραίτητα προκειμένου να ολοκληρώσουμε μια έρευνα», συνέχισε, «όταν έχουμε να κάνουμε με έναν κατά συρροήν δολοφόνο, το κίνητρο είναι το σημαντικότερο απ' αυτά».

Έφερε το χέρι του στη δεξιά τσέπη του παντελονιού του, απ' όπου έβγαλε ένα τηλεχειριστήριο. Με το πάτημα ενός κουμπιού τα φώτα στο αμφιθέατρο χαμήλωσαν και ένας προτζέκτορας πρόβαλε την εικόνα μιας γυναίκας στο λευκό πανί δίπλα από τον πίνακα.

«Η συγκεκριμένη υπόθεση είναι, φαντάζομαι, γνωστή σε όλους σας. Θυμάται κάποιος λεπτομέρειες;»

«Είναι η Άννα Μπρίνκελ, σωστά;» είπε διστακτικά μια τριτοετής φοιτήτρια από την πρώτη σειρά.

«Σωστά», επιβεβαίωσε ο Μπγέρλινγκ. «Έδρασε στο Έρεμπρο τον Νοέμβριο του 2011, σκοτώνοντας πέντε γυναίκες και

εμπνέοντας τον Όλε Πόλσον να σκοτώσει διψήφιο αριθμό ανθρώπων την ίδια περίοδο. Ποιο ήταν το κίνητρό της;»

Είδε αρκετά χέρια να υψώνονται μες στο ημίφως. Έδειξε έναν φοιτητή στις τελευταίες σειρές.

«Το φυλετικό μίσος», απάντησε ο νεαρός με αυτοπεποίθηση. «Η Μπρίνκελ ήταν ρατσίστρια, γι' αυτό και σκότωνε μουσουλμάνες».

«Εν μέρει», απάντησε ο Μπγέρλινγκ. «Θα έλεγα πως αυτή η παρατήρησή σου ταιριάζει καλύτερα στον Πόλσον. Κάποιος άλλος;»

«Ζήλια», είπε μια κοκκινομάλλα στο κέντρο. «Χρειάζονται έντονα συναισθήματα προκειμένου μια γυναίκα να σκοτώσει, και η ζήλια ενισχύει τα...» Η φωνή της κοπέλας έσβησε, καθώς έχασε τον ειρμό της. Μερικά χάχανα ακούστηκαν από τις πίσω σειρές.

«Πράγματι, η ζήλια μπορεί να είναι η σπίθα που θα προκαλέσει τη φωτιά, ωστόσο πρέπει να θυμάστε πως το προσάναμμα είναι συνήθως μια σειρά εύφλεκτων λόγων οι οποίοι περιμένουν υπομονετικά να αναφλεγούν. Στη συγκεκριμένη υπόθεση η ζήλια για μια εξωσυζυγική σχέση υποκίνησε το φυλετικό μίσος και τη δολοφονική μανία της Μπρίνκελ».

Ο Μπγέρλινγκ αγνόησε τον επίμονο πόνο στο δεξί του πόδι και ήπιε μια γουλιά νερό από το μπουκάλι στην έδρα του.

«Γιατί είναι σημαντικό να βρούμε το κίνητρο ενός κατά συρροήν δολοφόνου;» ρώτησε απευθυνόμενος στο φοιτητικό ακροατήριο.

«Επειδή μονάχα έτσι θα μπούμε στο μυαλό του».

Η φωνή ακούστηκε από τις πίσω σειρές. Ο Κρίστερ την αναγνώρισε, παρά τη βραχνάδα της, και χαμογέλασε. Με ένα πάτημα του τηλεχειριστηρίου τα φώτα της αίθουσας άναψαν, αποκαλύπτοντας στον καθηγητή το αξύριστο και χαμογελαστό πρόσωπο του φίλου του.

«Κρατήστε αυτή τη φράση», είπε ο Μπγέρλινγκ στους φοιτητές του. «Όταν έχουμε να κάνουμε με έναν δολοφόνο, είναι

σημαντικό να μπορούμε να μπούμε στο μυαλό του, να μάθουμε πώς σκέφτεται, τι τον παρακινεί. Οι κατά συρροήν δολοφόνοι, ωστόσο, δεν είναι συνηθισμένοι άνθρωποι. Το μυαλό τους δεν επεξεργάζεται τις πληροφορίες και τα ερεθίσματα όπως το δικό μας. Σκέφτονται –και δρουν– *έξω από το κουτί*. Και ο μοναδικός τρόπος να τους πιάσετε είναι να μπείτε στο μυαλό τους».

Η διάλεξη τελείωσε είκοσι λεπτά νωρίτερα. Ο Μπγέρλινγκ ξεφορτώθηκε βιαστικά το σμάρι των φοιτητών που συνήθως τον περικύκλωναν μετά το τέλος του μαθήματος για διευκρινιστικές ερωτήσεις –ίσως και για έναν καλύτερο βαθμό, γιατί όχι;– και στη συνέχεια προχώρησε μέχρι την έξοδο του αμφιθεάτρου, όπου τον περίμενε ο Οικονομίδης χαμογελώντας.

«Να φανταστώ πως σε άφησε με ανοιχτό το στόμα το νέο μου λουκ, ε;» έκανε ο Άντερς βλέποντας την έκπληξη στο πρόσωπο του Κρίστερ.

Μια βαθιά ουλή, την οποία παραμόρφωνε ακόμα περισσότερο το πλατύ οικονομίδειο χαμόγελο, αυλάκωνε το δεξί μάγουλο του επιθεωρητή, για να καταλήξει στο αυτί, του οποίου ο λοβός έλειπε.

«Τόνι Μοντάνα», φώναξε ο Κρίστερ, σφίγγοντας το χέρι του Άντερς στο δικό του. «Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω».

«Βλέπω πως εκτός από νέα πόδια η Αμερική σου έδωσε και νέο χιούμορ», αστειεύτηκε ο επιθεωρητής, χτυπώντας φιλικά τον νεαρό στην πλάτη. «Πώς νιώθεις;»

Ο Κρίστερ ανασήκωσε τους ώμους. «Πονάω», αποκρίθηκε δίχως να χάσει το χαμόγελό του. «Μια ευχάριστη αλλαγή, θα έλεγα. Ο πόνος με κάνει να νιώθω πως έχω πόδια».

Ο Άντερς σάρωσε με το βλέμμα τη φιγούρα του νεαρού ψυχολόγου. Φαινόταν περισσότερο αδυνατισμένος από την τελευταία φορά που τον είχε δει. Το δέρμα του ήταν τραβηγμένο κι ακόμα πιο χλωμό, ενώ τα μάτια του είχαν χωθεί βαθύτερα στις

κόγχες τους. Ένα κοντό κούρεμα ίσως να έσωζε κάπως την κατάσταση, μα ο Κρίστερ διατηρούσε σταθερά τα μαλλιά του σε μήκος είκοσι πέντε εκατοστών, θυμίζοντας περισσότερο διαταραγμένο ψυχικά έφηβο που ετοιμάζεται να εισβάλει στο σχολείο του με την καραμπίνα του πατέρα του, παρά τον νεότερο εν ζωή καθηγητή του Πανεπιστημίου της Στοκχόλμης.

«Έχεις αδυνατίσει, Κρίστερ», είπε ο Άντερς ξύνοντας την ουλή του. «Δεν σε προσέχει η κοπέλα σου;»

«Πώς...;» Η αρχική έκπληξη του Μπγέρλινγκ ξεθύμανε γρήγορα. Έφερε το χέρι του στη δεξιά μεριά του λαιμού. «Η πιπιλιά;»

«Η επιμελής κάλυψή της με μέικ απ, θες να πεις», τον διόρθωσε ο Οικονομίδης. «Σε τέτοιο σημείο, αμφιβάλλω αν θα κατάφερνες να την καλύψεις μόνος σου τόσο καλά. Όχι, κάτι τέτοιο απαιτεί το επιδέξιο χέρι μιας γυναίκας, η οποία δεν είναι, φαντάζομαι, η Σέρστιν, καθώς μέχρι σήμερα δεν είχε κατορθώσει να σου αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο ντύνεσαι». Ο Άντερς έδειξε το κομψό μαύρο σακάκι που κρεμόταν στην πλάτη της καρέκλας του Μπγέρλινγκ. «Η κοπέλα που σου έκανε την πιπιλιά και στη συνέχεια την κάλυψε φαίνεται πως τα κατάφερε».

«Τη λένε Μάλορι», είπε ο Μπγέρλινγκ, δείχνοντας στον Άντερς μια φωτογραφία στο κινητό. Δίπλα σε έναν χαμογελαστό Κρίστερ πόζαρε μια στρογγυλοπρόσωπη κοπέλα με λαμπερά πράσινα μάτια και μαλλιά στο χρώμα του έβενου. Το πρόσωπό της μετέφερε νοητά τον επιθεωρητή σε απέραντες εκτάσεις σπαρμένες με καλαμπόκι, σε γραφικές φάρμες καλυμμένες από μια πρωινή ομίχλη πηχτή σαν μελάσα.

«Φαίνεται πως βρήκες κάτι παραπάνω απ' το χιούμορ σου».

Ο Κρίστερ κατένευσε. Αμέσως το πρόσωπό του συννέφιασε. Ήξερε πως η ξαφνική παρουσία του Άντερς, δίχως να έχει προηγηθεί κάποιο τηλεφώνημα τους προηγούμενους μήνες, ήταν το προοίμιο μιας μεγαλύτερης καταγιάδας.

«Έχω καφέ στο γραφείο μου», είπε και έδειξε προς την πόρτα.

Ο Άντερς ακολούθησε τον Κρίστερ στον διάδρομο, μέχρι το ευρύχωρο γραφείο του, διακοσμημένο μινιμαλιστικά όχι ως αποτέλεσμα γούστου, αλλά περισσότερο λόγω της αδιαφορίας του Μπγέρλινγκ να διαθέσει χρόνο και χρήμα για τη διακόσμηση του χώρου του.

Ο καθηγητής προχώρησε αργά μέχρι τον πάγκο όπου βρισκόταν η καφετιέρα. Ισορροπώντας στις πατερίτσες, άρχισε να γεμίζει το μηχάνημα με κόκκους φρεσκοαλεσμένου καφέ.

«Ήθελα τη γνώμη σου», είπε ο Άντερς και άφησε έναν λεπτό φάκελο πάνω στο γραφείο του Κρίστερ.

Εκείνος τον πήρε στα χέρια του και άρχισε να τον ξεφυλλίζει. Ήδη από την πρώτη σελίδα ένωσε το στομάχι του να ανακατεύεται.

«Τον βρήκαμε πριν από μερικές ώρες», συνέχισε ο επιθεωρητής. «Ξεβράσθηκε από το ποτάμι στο ύψος του Βαντσέπιν. Σύμφωνα με τις αρχικές εκτιμήσεις του ιατροδικαστή, το σώμα δεν είχε μείνει στο νερό για περισσότερες από έξι ώρες».

Ο Κρίστερ εξέτασε προσεκτικά –προσπαθώντας να καταπνίξει την υποψία αναγούλας στο στομάχι του– τη φωτογραφία του προσώπου του άντρα – ή τουλάχιστον ό,τι είχε απομείνει από αυτό. Το δέρμα είχε αφαιρεθεί προσεκτικά, περιμετρικά του προσώπου, αφήνοντας ακάλυπτους τους μυς και τους βολβούς των ματιών. Τα δόντια είχαν αφαιρεθεί, ενώ από άλλες φωτογραφίες διαπίστωσε πως τα δάχτυλα των χεριών είχαν αποκοπεί.

«Κάποιος μπήκε σε πολύ κόπο για να αποκρύψει την ταυτότητα του θύματος, ωστόσο δεν νοιάστηκε ιδιαίτερα να κρύψει το σώμα», παρατήρησε ο Μπγέρλινγκ.

Ο Οικονομίδης κούνησε αργά το κεφάλι του. «Ισχύει εν μέρει αυτό, Κρίστερ. Γνωρίζουμε την ταυτότητα του θύματος. Ρολφ Μπγιούρνστρεμ, συνταξιούχος δάσκαλος. Ο δράστης, ευτυχώς για εμάς, δεν γνώριζε πως ο Μπγιούρνστρεμ είχε υποβληθεί πρόσφατα σε εγχείρηση αντικατάστασης γοφού. Χάρη στον τεχνητό γοφό, καταφέραμε να επιβεβαιώσουμε την ταυτότητά του».

Ο Κρίστερ άφησε τον φάκελο στο γραφείο και πήγε κουτσαίνοντας μέχρι την καφετιέρα, η οποία τραγουδούσε το νούμερο ένα σουηδικό χιτ «Χύσε με στην κούπα».

«Στα έγγραφα που μου έδωσες αναφέρεται πως αιτία θανάτου ήταν ανακοπή λόγω υπογλυκαιμικού επεισοδίου», είπε ο Μπγέρλινγκ καθώς γέμιζε ως επάνω δύο κούπες με αχνιστό καφέ. «Και δεν μπόρεσα να μην προσέξω τα σημάδια στους καρπούς του».

Ο Άντερς χαμογέλασε και πήρε την κούπα από τα χέρια του νεαρού. «Συνέχισε», τον παρότρυνε.

Ο Κρίστερ άφησε την κούπα του πάνω σε μια στοίβα διορθωμένα διαγωνίσματα και πήρε και πάλι στα χέρια του τον φάκελο. Αφού τον ξεφύλλισε στα γρήγορα, βρήκε τη λεπτομέρεια που αναζητούσε.

«Ο Μπγιούρνστρεμ ήταν διαβητικός», είπε, σηκώνοντας το βλέμμα του από τα έγγραφα της νεκροψίας. «Ο δολοφόνος χρησιμοποίησε δύο δόσεις ινσουλίνης για να του προκαλέσει το υπογλυκαιμικό επεισόδιο. Άντερς, δεν νομίζω πως ο δράστης αυτοσχέδιασε εκείνη τη στιγμή».

«Ούτε κι εγώ», συμφώνησε ο Οικονομίδης. «Πιστεύω πως γνώριζε το θύμα. Γνώριζε πως ήταν διαβητικός. Εισέβαλε στο σπίτι του, τον ακινητοποίησε, του προκάλεσε το επεισόδιο και στη συνέχεια φρόντισε να κάνει το πτώμα μη αναγνωρίσιμο. Βέβαια, υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα».

«Δεν γνώριζε για την εγχείρηση», συμπλήρωσε ο Μπγέρλινγκ. «Επομένως, γνώριζε μεν το θύμα, αλλά δεν είχε επαφή μαζί του τον τελευταίο καιρό».

Ο Άντερς έμεινε να κοιτάζει την ήρεμη επιφάνεια του καφέ στην κούπα του, σαν να προσπαθούσε να διακρίνει το μέλλον στα καθρεφτίσματα του σκοτεινού υγρού.

«Υπάρχει και κάτι άλλο», έκανε χαμηλόφωνα ο επιθεωρητής. «Στο σπίτι του θύματος βρήκαμε κάτι που το βρίσκω ιδιαίτερα ανησυχητικό».

Πήρε τον φάκελο από τα χέρια του Κρίστερ, έβγαλε περίπου από το μέσο του μια φωτογραφία και την έδωσε στον νεαρό καθηγητή. Απεικόνιζε έναν μικρό χώρο, περίπου δύο μέτρα επί τρία, φωτισμένο από μία και μοναδική λάμπα των εξήντα βολτ, η οποία κρεμόταν από το ταβάνι. Στο πάτωμα υπήρχε ένα γυμνό στρώμα καλυμμένο από εφημερίδες. Μια μικρή λεπτομέρεια έκανε την καρδιά του Μπγέρλινγκ να σταματήσει στιγμιαία: πάνω από το κρεβάτι, στερεωμένες γερά στον τοίχο, βρισκόνταν δύο αλυσίδες.

«Δεν ξέρω ακριβώς πάνω σε τι σκοντάψαμε», είπε ο Οικονομίδης πίνοντας μια γουλιά καφέ, «μα δεν έχω καλό προαίσθημα. Έχουμε πέσει πάνω σε κάτι κακό».

Ο Μπγέρλινγκ, δίχως να αποχωριστεί τη φωτογραφία, έκανε τον κύκλο του γραφείου και κάθισε στην ανατομική καρέκλα του. Πράγματι, μπορούσε να αισθανθεί το κακό να αναβλύζει από τη φωτογραφία. Φαντάστηκε τον εαυτό του κλεισμένο στο μικρό δωμάτιο των έξι τετραγωνικών, φαντάστηκε μια συνεχώς κλειδωμένη πόρτα στον τέταρτο τοίχο, πίσω από την οπτική γωνία της φωτογραφικής μηχανής, το αδύναμο φως της λάμπας και το κρύο τοιμεντένιο πάτωμα.

«Βρήκαμε ένα μπολ σκύλου με απομεινάρια φαγητού», είπε με δυσκολία ο Οικονομίδης. «Ο Μπγιούρνστρεμ δεν είχε σκύλο».

«Κάποιος βρισκόταν φυλακισμένος στο δωμάτιο όταν δολοφονήθηκε ο Μπγιούρνστρεμ», συμπέρανε ο Κρίστερ.

«Η λογική λέει πως ο δράστης βρήκε το φυλακισμένο άτομο. Το ερώτημα είναι τι έγινε μετά».

«Έχουμε κάποιο στοιχείο που να υποδεικνύει πως δολοφονήθηκαν δύο άνθρωποι;»

«Κανένα απολύτως». Ο Άντερς ψάρεψε το κομπολόι του από την τσέπη και άρχισε να το τυλίγει στον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Συμφωνείς, φαντάζομαι, ότι έχουμε ένα προσχεδιασμένο έγκλημα, έτσι δεν είναι;»

Ο Κρίστερ κατένευσε σμίγοντας τα φρύδια. Μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις του Άντερς· και δεν του άρεσε καθόλου αυτό που ήξερε πως θα βγει από τα χείλη του.

«Πιστεύω πως όποιος το έκανε αυτό έχει ξανασκοτώσει», συνέχισε ο επιθεωρητής. «Το ερώτημα είναι αν θα συνεχίσει να το κάνει».

«Θες να μάθεις αν έχεις να κάνεις με έναν κατά συρροήν δολοφόνο;»

Ο Οικονομίδης ανασήκωσε τους ώμους του. Ο Μπγέρλινγκ παρατήρησε πως ο δείκτης του Άντερς είχε ασπρίσει. Το κομπολόι είχε τυλιχτεί γύρω του τόσο σφιχτά, που έκοβε την κυκλοφορία του αίματος, κάτι που δεν έδειχνε να ενδιαφέρει τον επιθεωρητή.

«Αν έχει σκοτώσει στο παρελθόν», είπε τελικά ο Κρίστερ έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, «δεν έχει χρησιμοποιήσει ξανά αυτή τη μέθοδο. Τουλάχιστον όχι στη Σουηδία, αλλιώς θα το γνώριζα».

«Εκτός κι αν δεν έχουμε βρει το σώμα».

«Τότε δεν θα βρίσκαμε ούτε κι αυτό. Ο δράστης ήθελε να το βρούμε, ή τουλάχιστον δεν νοιαζόταν για το αν θα το ανακαλύπταμε ή όχι».

Ανάμεσα στους δύο άντρες, οι οποίοι κοίταζαν αμίλητοι τις κούπες τους, απλώθηκε σιωπή. Ο Άντερς ήταν ο πρώτος που μίλησε: «Κρίστερ, θα έχουμε κι άλλη δολοφονία;»

«Όχι», απάντησε αποφασιστικά ο Μπγέρλινγκ έπειτα από λίγη σκέψη. «Νομίζω πως η δολοφονία έχει κάποια σχέση με το δωμάτιο της φωτογραφίας. Κάτι κακό έχει συμβεί εκεί μέσα, Άντερς. Ίσως ο αιχμάλωτος, ο οποίος αγνοείται, να είναι και ο δράστης».

«Θα γνώριζε για την εγχείρηση», παρατήρησε ο Άντερς.

«Ίσως αιχμαλωτίστηκε μετά την εγχείρηση», αντέτεινε ο καθηγητής. «Ίσως να γνώριζε αλλά είτε να μην μπορούσε να αφαιρέσει τον γοφό είτε να μην το σκέφτηκε».

Ο Άντερς ήπιε μια τελευταία γουλιά καφέ, επέστρεψε το κομπολόι στην τσέπη του και μάζεψε τον φάκελο της δολοφονίας υπό την ανήσυχη ματιά του Κρίστερ. Ο Οικονομίδης μπορούσε να δει πως ο Μπγέρλινγκ έτρεμε ανεπαίσθητα. Οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό που είχε δει στη φωτογραφία, τον είχε συνταράξει. Η άβυσσος του είχε ανταποδώσει τη ματιά.

«Θα μας ήσουν ιδιαίτερα χρήσιμος στο Έρεμπρο», είτε ο Άντερς από την ανοιχτή πόρτα. «Είτε πρόκειται περί κατά συρροήν δολοφόνου είτε όχι».

Ο Κρίστερ έκανε να σηκωθεί, δίνοντας απότομα φορτίο στους μυς των ποδιών του, με αποτέλεσμα ο δεξιός του μηρός να αρχίσει να συσπάται ανεξέλεγκτα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ανήσυχα ο Άντερς.

«Ναι». Ο Μπγέρλινγκ άρχισε να μαλάζει απαλά τους μυς, οι οποίοι ηρέμησαν κάτω απ' το άγγιγμά του. «Βρες το άτομο που κρατούσε ο Μπγιούρνστρεμ στο δωμάτιο. Αν δεν είναι ο δράστης, τότε είναι μάρτυρας και μπορεί να μας οδηγήσει σ' αυτόν».

Ο Οικονομίδης κατένευσε και, δίχως άλλη κουβέντα, εξαφανίστηκε στον διάδρομο.

Διακόσια μέτρα. Η Μαρία Φρέντρικσεν επιτάχυνε καθώς πλησίαζε τη γωνία της πολυκατοικίας της. Το χαλίκι, ανακατεμένο με μισολιωμένο πάγο στο πεζοδρόμιο, έτριζε κάτω από τις σόλες των καινούργιων αθλητικών παπουτσιών της. Στο στόμα της μπορούσε να νιώσει τη μεταλλική γεύση του αίματος. Κάθε κρύα ανάσα έκανε τα πνευμόνια της να υποφέρουν, μα εκείνη ήταν αποφασισμένη να τρέξει τα τελευταία μέτρα που απλώνονταν μπροστά της προτού παραδοθεί στη ζεστή αγκαλιά του ντους που τόσο είχε ανάγκη, έπειτα από τρία χιλιόμετρα τρέξιμο.

Εκατόν πενήντα μέτρα. Έσφιξε τη σιδερογροθιά που κρατούσε διακριτικά στο δεξί της χέρι. Το τρέξιμο ήταν μια μοναχική συνήθεια – μα δεν της άρεσε που έτρεχε μόνη. Είχε ζητήσει περισσότερες φορές απ' όσες μπορούσε να θυμηθεί από τον Γενς να πάει μαζί της, ωστόσο εκείνος έλεγε πως το μόνο που ήθελε έπειτα από ένα οχτάωρο στη δουλειά ήταν να αράξει στον καναπέ και να σερφάρει στο reddit από το iPad του. Ήθελε να του υπενθυμίσει πως δεν είχαν περάσει ούτε τρία χρόνια από τότε που ο πατέρας του είχε καταρρεύσει μπροστά του τρώγοντας τη δεύτερη σέμλα της ημέρας, ως άλλος βασιλιάς Αδόλφος Φρειδερίκος¹, προδομένος από μια καρδιά παραμελημένη σαν σύζυγος

¹ Αναφορά στον βασιλιά της Σουηδίας Αδόλφο Φρειδερίκο, που πέθανε έπειτα από ένα λουκούλλειο γεύμα το οποίο συνοδευόταν από δεκατέσσερις σέμλα, το παραδοσιακό γλυκό που τρώνε οι Σουηδοί τη Λιπαρή Τρίτη (την ημέρα πριν από τη Σαρακοστή).

πολιτικού. Παρότι και η ίδια μέχρι πρόσφατα δεν είχε ερωτική σχέση με την άσκηση, φρόντιζε να μην αμελεί το σώμα της και περιστασιακά, συνήθως όταν διένυε περιόδους ανασφάλειας, άρχιζε συνδρομή στο γυμναστήριο της γειτονιάς της. Ένας μήνας εντατικής άσκησης, ακολουθούμενος από έναν δεύτερο μήνα όχι και τόσο μεγάλης προσήλωσης, για να ακυρώσει τη συνδρομή της στα μισά του τρίτου μήνα. Αυτή τη φορά είχε αποφασίσει να αλλάξει ρουτίνα και να αρχίσει καθημερινό τρέξιμο, το οποίο μέχρι στιγμής τηρούσε ευλαβικά την τελευταία εβδομάδα.

Εκατό μέτρα. Μπορούσε ήδη να νιώσει τις αναζωογονητικές σταγόνες του νερού να χαϊδεύουν την πλάτη της. Θα έκανε μια προσπάθεια να τραβήξει τον Γενς μαζί της στο ντους. Εκείνος, φυσικά, θα είχε κάνει ήδη μπάνιο, κάτι που σήμαινε πως θα αναγκάζοταν να χρησιμοποιήσει το αποσπώμενο τηλέφωνο του ντους ως υποκατάστατο του συζύγου της. *Εσύ θα χάσεις*, σκέφτηκε καθώς η απόσταση μέχρι τη γωνία μειωνόταν όλο και περισσότερο.

Πενήντα μέτρα. Δύο σκιές έστριψαν στη γωνία της πολυκατοικίας και εμφανίστηκαν μπροστά της. Άντρες, ο ένας ήταν ψηλός, κοντά στα δύο μέτρα, ο άλλος ήταν φυσιολογικού αναστήματος. Μπορούσε να τους ακούει να μιλάνε σε μια ξένη γλώσσα. Το σώμα της σφίχτηκε αυτόματα. Μερικές φορές έβρισκε σουρεαλιστικό το γεγονός πως δεν αισθανόταν ασφαλής στην πόλη την οποία εκείνη προστάτευε. Πιθανότατα οι δύο άντρες μπροστά της θα την προσπερνούσαν και θα συνέχιζαν την πορεία τους, όπου κι αν πήγαιναν, δίχως να της ρίξουν ματιά. Πιθανότατα είχαν μόλις τελειώσει από τη δουλειά τους και επέστρεφαν στις οικογένειές τους, στην καλύτερη περίπτωση, ή σε κάποιο ψυχρό –παρά την αυτόνομη θέρμανση– διαμέρισμα. Εκατό φορές να περνούσε από μπροστά τους, οι ενενήντα εννιά θα κυλούσαν ομαλά. Κι όμως εκείνη αγνοούσε τις ενενήντα εννιά και το μυαλό της είχε εγκλωβιστεί σε εκείνη τη μία.

Όταν η Μαρία Φρέντρικσεν ήταν δεκαέξι χρόνων, η αδερφή της η Φρίντα βιάστηκε κατά τη διάρκεια μιας εκδρομής με

το σχολείο της στο Λονδίνο. Δύο αγόρια συνόδευσαν εκείνη και μια φίλη της στο ξενοδοχείο. Εκεί τις περίμεναν άλλοι τρεις φίλοι των αγοριών. Επί δύο ώρες η Φρίντα και η φίλη της υπέφεραν, κάτω από τη μύτη των συμμαθητών και των καθηγητών τους, μέχρι που οι βιαστές τους τις άφησαν με μια υπόσχεση να τα ξαναπούν εάν εκείνες άνοιγαν το στόμα τους. Τελικά το έκαναν, αφού ωστόσο επέστρεψαν στη Σουηδία δύο ημέρες μετά κι αφού όλα τα βιολογικά στοιχεία είχαν καταστραφεί. Η Μαρία ανατρίχιαζε κάθε φορά που σκεφτόταν ότι σε κάποιον δρόμο του Λονδίνου κυκλοφορούσαν τρεις βιαστές ανηλίκων κάτω από τα ραντάρ των ανυποψίαστων γυναικών. Οι λύκοι αυτής της κοινωνίας κυκλοφορούν φορώντας την προβιά του συζύγου, του πατέρα, του συνεπούς εργαζόμενου, τόσο καλά μεταμορφωμένοι, που ακόμα και το έμπειρο μάτι ενός αστυνομικού δεν μπορεί να δει τις ραφές και τα ξέφτια της φορεσιάς τους. Αυτοί είναι και οι πιο επικίνδυνοι, εκείνοι που δεν έχουν συλληφθεί.

Η αρχιψύλακας έγειρε ελαφρώς προς τ' αριστερά τον ώμο της, προκειμένου να αποφύγει τη σωματική επαφή καθώς περνούσε από τα δεξιά του ενός από τους άντρες. Εκείνοι συνέχισαν να μιλάνε, αγνοώντας εντελώς τη Φρέντρικσεν. Η Μαρία άφησε έναν σιωπηλό αναστεναγμό και έστριψε στη γωνία. Εκεί την περίμενε μια τρίτη φιγούρα, αυτή τη φορά περισσότερο γνωστή. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να μην αναγνωρίσει αυτό το κοντόχοντρο σουλούπι και τον καπνό ο οποίος συνόδευε πάντα τη σκοτεινή φιγούρα του, σχηματίζοντας μια σκάλα προς τον ουρανό, δίνοντας την εντύπωση ότι στην πραγματικότητα δεν επρόκειτο για καπνό από τσιγάρο, μα ότι η σιλουέτα εξαερωνόταν σιγά σιγά.

Η Φρέντρικσεν σταμάτησε μπροστά στον Μπόζινταρ Τζατζάνοβιτς και, αφού τερμάτισε το χρονόμετρο στο ρολόι της, έσκυψε προς τα εμπρός και στηρίχτηκε στα γόνατά της, λαχανιάζοντας.

«Γι' αυτό προτιμώ το κάπνισμα απ' το τρέξιμο», έκανε ο Τζατζάνοβιτς σε μια σπάνια προσπάθεια να αστειευτεί. Στους

λίγους μήνες που η Μαρία συνεργαζόταν καθημερινά με τον νέο επικεφαλής του Τμήματος Εγκλημάτων της Αστυνομίας του Έρεμπρο είχε καταλάβει πως ο βοσνιακής καταγωγής αρχιεπιθεωρητής χαμογελούσε πιο δύσκολα κι από άγαλμα.

Η Μαρία σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό της και έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι. Ο χρόνος της δεν είχε βελτιωθεί αισθητά. *Γαμώτο*. «Τι συμβαίνει;» έκανε κοφτά. Δεν ήθελε να μείνει έξω στο ανοιξιάτικο κρύο ιδρωμένη για πολλή ώρα.

«Είχα μια ενδιαφέρουσα συνάντηση με τη Μοντίν σήμερα», έκανε ο Τζατζάνοβιτς, πετώντας τη γόπα του τσιγάρου στο πεζοδρόμιο και λιώνοντάς την με το τακούνι του παπουτσιού του. «Αναμένονται ανακατατάξεις στην αστυνομία».

Ανακατατάξεις;

«Η Μοντίν σχεδιάζει την προώθηση ενός αρχιφύλακα σε θέση επιθεωρητή», συνέχισε ο Τζατζάνοβιτς. Έκανε μια παύση για να καθαρίσει τον βραχνιασμένο λαιμό του προτού συνεχίσει. «Αυτή τη στιγμή υπάρχουν τέσσερις υποψήφιοι για προαγωγή, κι εσύ είσαι ανάμεσα σ' αυτούς. Θα έλεγα μάλιστα πως έχεις ένα μικρό πλεονέκτημα. Ηθικό μεν, αλλά υπαρκτό».

Η Φρέντρικσεν ανασήκωσε το ένα της φρύδι.

«Είσαι γυναίκα», εξήγησε ανέκφραστα ο επικεφαλής του Τμήματος Εγκλημάτων. «Και η Μοντίν είναι γυναίκα. Φυσικά, αυτό δεν έχει καμία σχέση με τις ικανότητές σου, μα—»

Η Μαρία ύψωσε το χέρι της, διακόπτοντάς τον. Σε αυτή τη χώρα το «ναι μεν αλλά» παραμονεύει σε κάθε γωνία. «Ποια είναι η παγίδα;»

Ο Τζατζάνοβιτς χαμογέλασε κάτω από το μουστάκι του. «Δεν υπάρχει παγίδα».

«Και τότε τι κάνεις εδώ;»

«Βολιδοσκοπώ». Ένα δεύτερο τσιγάρο έκανε την εμφάνισή του στα χείλη του επιθεωρητή. «Είσαι καλή αστυνομικός, Φρέντρικσεν. Δεν σου λείπει το μυαλό. Δεν ξέρω αν μπορώ να πω το ίδιο και για τη φιλοδοξία σου».

Η Φρέντρικσεν ξεφύσηξε ανυπόμονα. Ένωθε τη θερμοκρασία του σώματός της να πέφτει απότομα, όσο απότομα εξατμιζόταν και η υπομονή της. Διάολε, αν ο Τζατζάνοβιτς ήθελε να την μιλέξει σε πολιτικά παιχνίδια, διάλεξε λάθος ώρα.

«Κοίτα, ευχαριστώ για τα νέα, μα—»

«Η Μοντίν μου ανέθεσε επίσης να της παραδώσω αξιολογήσεις του προσωπικού. Για απολύσεις κι *ανακατατάξεις*». Το πρόσωπο του Τζατζάνοβιτς εμφανίστηκε στιγμιαία βλοσυρό και γερασμένο πάνω από τη φωτιά του αναπτήρα. «Η δική σου ανακατάταξη θα μπορούσε να γίνει ευκολότερα και πιο γρήγορα αν προηγούνταν μια άλλη... χμ... *ανακατάταξη*. Ή απόλυση, ανάλογα με την κρίση μου».

«Θες να απομακρύνεις τον Άντερς...» έκανε ψυχρά η Φρέντρικσεν.

Ο αρχιεπιθεωρητής κατένευσε. «Τις επόμενες εβδομάδες θα διεξαγάω προσωπικές αξιολογήσεις και συνεντεύξεις. Αν οι στενοί συνεργάτες του Οικονομίδη κρίνουν πως ο προσωπικός τρόπος εργασίας του δεν ταιριάζει με την εικόνα που θέλει να δώσει προς τα έξω το τμήμα, τότε...»

«Και θες να τον θάψω;» κάγχασε η Φρέντρικσεν. Η έξαψη, την οποία το κρύο είχε κατευνάσει, επέστρεφε ισχυρότερη αυτή τη φορά.

«Δεν φτιάχνω εγώ τους κανόνες, Φρέντρικσεν», αποκρίθηκε αυστηρά ο «Τζατζά». «Ακολουθώ εντολές, όπως όλοι μας». Έπειτα, σαν να είδε την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο της αρχιφύλακα καθώς το φώτισε αμυδρά η καύτρα του τσιγάρου του, η φωνή του μαλάκωσε κάπως – όσο μπορεί να μαλακώσει η τραχιά, ροζιασμένη παλάμη ενός ξυλοκόπου έπειτα από ένα πέρασμα με ενυδατική κρέμα. «Δεν περιμένω να μου απαντήσεις τώρα. Και, φυσικά, δεν θα σε αναγκάσω να απαντήσεις. Απλώς θεωρώ σωστό να σου δώσω την επιλογή. Από κει και πέρα...» –ένα μισό χαμόγελο εμφανίζεται κάτω από το τροφαντό μουστάκι του– «...η απόφαση είναι δική σου».

Δίχως αντίο, έκανε μεταβολή και άρχισε να απομακρύνεται, αφήνοντας στο διάβα του τολύπες αρωματικού καπνού.

Μέσα της η Μαρία μπορούσε να αισθανθεί τη θερμοκρασία της ψυχής της να πέφτει γρηγορότερα από εκείνη του σώματός της.

Έκλεισε αθόρυβα την πόρτα πίσω του. Ο Άντερς είχε δει τη Λίσμπεθ και τον Γιάννη στην κουζίνα και ήθελε να τους κάνει έκπληξη. Τους τελευταίους τρεις μήνες εκείνος και ο Γιάννης είχαν αρχίσει να συγκρούονται σε ένα ιδιότυπο παιχνίδι, το οποίο ξεκίνησε κατά λάθος όταν ο Άντερς εισέβαλε στο μπάνιο την ώρα που ο Γιάννης έκανε ντους με τη βοήθεια της μητέρας του. Μετά την αρχική *πρόκληση*, ο υιός Οικονομίδης ανταπέδωσε τρομάζοντας τον πατέρα ενώ αυτός κοιμόταν ένα μεσημέρι Κυριακής στον καναπέ του σαλονιού, κι από τότε δεν έχει υπογραφεί ανακωχή ανάμεσα στους δυο τους.

Ο Άντερς έβγαλε με προσοχή τα παπούτσια και περπάτησε νυχοπατώντας μέχρι την πόρτα της κουζίνας, δίχως να αφήσει το παλτό του στην κρεμάστρα. Ετοιμάστηκε να βγάλει την κραυγή της ζωής του και να κοιφοχολιάσει τον ανυποψίαστο δεκάχρονο γιο του, αντί ωστόσο να συναντήσει τις πλάτες της Λίσμπεθ και του Γιάννη, συνάντησε δύο απαστράπτουσες οδοντοστοιχίες και δύο ματιές που χαμογελούσαν με κατεργάρικο νάζι.

«Την πάτησες», είπε ο Γιάννης και κουλουριάστηκε γελώντας στο πάτωμα.

Σε είδε από το παράθυρο, έκανε η Λίσμπεθ με το στόμα της, δίχως να βγάλει τσιμουδιά.

«Ναι, καλά», της ψιθύρισε ο Άντερς φιλώντας την.

«Πιστεύεις πως σε μαρτύρησα;» έκανε η Λίσμπεθ και σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της, ενώ στα χείλη της σχηματίστηκε ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο.

«Συ είπας», αποκρίθηκε ο Άντερς κλείνοντας το μάτι, προτού σηκώσει τον Γιάννη στην αγκαλιά του.

Αφού το μικροκαμωμένο του σώμα αιωρήθηκε για μερικά εκατοστά από το πάτωμα, ο Άντερς κατάλαβε πόσο λανθασμένη ήταν η απόφασή του να υποτιμήσει το βάρος ενός δεκάχρονου αγοριού, όσο κοκαλιάρικο κι αν ήταν. Μα αποφάσισε να σφίξει τα δόντια και να στριφογυρίσει τον γιο του στον αέρα, αγνώνοντας τα «Πρόσεχε» της γυναίκας του.

Με πονεμένη πλάτη και ελαφρώς τσακισμένη υπερηφάνεια, ο Άντερς άφησε τον Γιάννη στο πάτωμα και έλεγξε την καφετιέρα. Προτού προλάβει η Λίσμπεθ, ωστόσο, να του κάνει παρατήρηση –σε μορφή κηρύγματος– για τις παρενέργειες από την κατανάλωση καφεΐνης το βράδυ, και μάλιστα με άδειο στομάχι, ο Άντερς είπε: «Έφαγα στο τρένο. Και αυτή θα είναι μονάχα η τρίτη μου κούπα για σήμερα». Ένα ψεματάκι το οποίο δεν θα βλάψει κανέναν.

Η Λίσμπεθ έκανε μεταβολή, αφήνοντας έναν ελαφρύ αναστεναγμό, και συνέχισε το πλύσιμο των πιάτων, το οποίο διέκοψε η παρ' ολίγον εντυπωσιακή είσοδος του Άντερς.

«Μπαμπά;»

Ο Άντερς κοίταξε τον γιο του, που είχε πάρει το ειδικό μπαμπά-θέλω-να-σου-πω-ένα-μυστικό βλέμμα, το οποίο είχε αρχίσει να εμφανίζεται όλο και πιο συχνά το τελευταίο εξάμηνο. Τα προεόρτια της εφηβείας, σκέφτηκε ο Άντερς και έκανε νόημα στον Γιάννη να πάει στο μπάνιο, το μυστικό μέρος συνάντησης της ακόμα μυστικότερης λέσχης κυριών της οικίας Οικονομίδη.

Ήπιε μια γουλιά και τον ακολούθησε, αφήνοντας τον καφέ στον πάγκο της κουζίνας.

«Τι συμβαίνει, φιλαράκο;» ρώτησε τον Γιάννη, ο οποίος τον περίμενε καθισμένος μέσα στην μπανιέρα.

«Ο Μίκε», αποκρίθηκε ο μικρός, δίχως να σηκώσει το βλέμμα του.

Αν οι εφιάλτες είχαν όνομα, τότε εκείνος του Γιάννη θα λεγόταν Μίκε Μάξε.

Ο Άντερς κάθισε στο καπάκι της λεκάνης και κοίταξε το είδωλό του στον καθρέφτη. Ήξερε πως η εξομολόγηση θα έβγαίνε ευκολότερα από τον Γιάννη αν δεν είχε πάνω του καρφωμένο το βλέμμα του πατέρα του.

«Σε ενόχλησε πάλι σήμερα;»

«Όχι μόνο».

«Και χτες;»

Με την άκρη του ματιού του είδε τον Γιάννη να γνέφει ελαφρώς.

«Και γιατί δεν μου το είπες;»

«Κοιμήθηκα προτού γυρίσεις απ' τη δουλειά».

Γαμώτο. Ο Άντερς πήρε μια βαθιά ανάσα και σκέφτηκε προσεκτικά τις επόμενες φράσεις του. Με μια νέα υπόθεση στον ορίζοντα, ήξερε πως εκείνη τη στιγμή ίσως να απολάμβανε τα τελευταία ποιοτικά λεπτά στη σχέση πατέρα-γιου για τις επόμενες μέρες, ακόμα και εβδομάδες.

«Είχε σχέση με τον Μίκε;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα.

Ο Γιάννης κατένευσε ξανά. Ο Άντερς άφησε από μέσα του έναν σιωπηλό αναστεναγμό. Ο Μίκε ήταν ο καλύτερος φίλος του μικρού από τότε που πήρε μετεγγραφή στο σχολείο του Γιάννη, ερχόμενος από το Ουντενσμπάκεν, πριν από περίπου έναν χρόνο. Όταν, μερικούς μήνες νωρίτερα, ο μικρός άρχισε να επιστρέφει περισσότερο σκεπτικός από το συνηθισμένο στο σπίτι, ο Άντερς υποψιάστηκε πως κάτι δεν πάει καλά. Ο Γιάννης, στην πρώτη επίσημη συνάντησή της μυστικής λέσχης κυρίων της οικίας Οικονομίδα, εξομολογήθηκε στον πατέρα του πως εδώ και μερικές εβδομάδες πήγαινε τουαλέτα *μαζί* με τον Μίκε. «Ήμουν περίεργος... Ξέρεις, για το αν είμαστε ίδιοι εκεί κάτω», είπε στον Άντερς, δίχως να σηκώσει το βλέμμα του από τον πάτο της μπανιέρας, όπου καθόταν σκυφτός. Και στο μυαλό του αγοριού δεν υπήρχε τίποτα το παράξενο, καμία *αμαρτία*, στο να πηγαίνει μαζί με τον καλύτερο φίλο του στην τουαλέτα και να χαχανίζουν προσπαθώντας να

σημαδέψουν το ίδιο σημείο, ή βάζοντας στοίχημα ποιος θα καταφέρει να αδειάσει πρώτος την κύστη του.

Οι συμμαθητές του Γιάννη, ωστόσο, είχαν διαφορετική άποψη. Και, φυσικά, φρόντισαν να κάνουν κόλαση τη ζωή του αγοριού μόλις το ανακάλυψαν. Ο Μίκε, για να γλιτώσει το κάζο και να πάρει την προσοχή από πάνω του, άρχισε να λέει στους υπόλοιπους πως ο πρώην καλύτερος φίλος του συνήθιζε να τον αγγίζει παράξενα καθώς ήταν στην τουαλέτα, και πως ήταν αυτό που ο πατέρας του αποκαλούσε *ένας γαμημένος πούστης*.

Ο Άντερς γλίστρησε αργά από το κάθισμα της λεκάνης στο κρύο πάτωμα και κουλουριάστηκε μπροστά στον Γιάννη.

«Αν θες, μπορώ να μιλήσω στη διευθύντρια», είπε αργά μα αποφασιστικά, προσπαθώντας να μεταδώσει με τα λόγια του λίγη αυτοπεποίθηση στον γιο του. «Αν θες, μπορώ να δανειστώ ένα περιπολικό και να κάνω μια επίσκεψη στο σπίτι του Μίκε». Χαμογέλασε ζεστά μόλις το βλέμμα του συνάντησε εκείνο του γιου του, και ανασήκωσε ελαφρώς τους ώμους του. «Βέβαια, η καλύτερη συμβουλή που θα μπορούσα να σου δώσω είναι να του ρίξεις μια γερή κλοτσιά ανάμεσα στα πόδια».

Το πρόσωπο του Γιάννη φωτίστηκε στιγμιαία από ένα χαμόγελο, προτού σοβαρέψει ξανά. «Θα συνεχίσουν ωστόσο. Θα κάνουν χειρότερα».

«Αν συνεχίσουν», κάνει ο Άντερς, αγγίζοντας απαλά τον ώμο του αγοριού, «τότε θα τους αντιμετωπίσουμε μαζί. Μα πιστεύω πως μια καλή κλοτσιά αρκεί για να καταλάβει ο φιλαράκος μας ο Μίκε πως τα παιχνίδια τελείωσαν, τι λες;»

«Εντάξει».

Ο Άντερς ανακάτεψε τα μαλλιά του Γιάννη και σηκώθηκε όρθιος, στηριζόμενος στην μπανιέρα. «Τώρα τρέχα πάνω και πήγαινε να πλύνεις τα δόντια σου».

Ο Γιάννης πέρασε σαν σίφουνας από μπροστά του, πηδώντας έξω από την μπανιέρα, και ο Άντερς άκουσε το ποδοβολητό του στις σκάλες καθώς ανέβαινε τα σκαλοπάτια δυο δυο.

Επέστρεψε στην κουζίνα, όπου η Λίσμπεθ καθόταν στο τραπέζι πίνοντας τσάι. Μια κούπα βρισκόταν απέναντί της, στη μεριά του. Μια *διαφορετική* κούπα από αυτήν που είχε πάρει.

«Ο καφές σου κρύωσε», έκανε απολογητικά εκείνη. «Οπότε τον άδειασα για να πλύνω την κούπα, και, μιας και έφτιαξα τσάι για μένα, έφτιαξα και για σένα».

«Πράσινο;» ρώτησε εκείνος μυρίζοντας τον αέρα.

«Κάνει καλό», αποκρίθηκε η Λίσμπεθ, επιβεβαιώνοντας τους φόβους του.

Δεν ήταν ότι σιχαινόταν το πράσινο τσάι, απλώς αισθανόταν ότι πρόδιδε τον καφέ. *Ποιον κοροϊδεύω;* σκέφτηκε. Φυσικά και σιχαινόταν το πράσινο τσάι. Ειδικά χωρίς καθόλου ζάχαρη, όπως διέτασσε η *φροϊάλιν* Λίσμπεθ.

Ο Άντερς κάθισε απέναντι από τη γυναίκα του και ήπιε δύσπιστα μισή γουλιά.

«Τι έλεγαν οι άντρες μου;»

Ο επιθεωρητής ανασήκωσε τους ώμους του. «Αντρικά πράγματα», αποκρίθηκε μειδώντας.

«Και τι είναι οι άντρες παρά γυναίκες με ατροφικά στήθη...» ανταπάντησε η Λίσμπεθ.

«Χμ, ναι. Όχι ακριβώς. Ο Γιάννης είχε πρόβλημα με τον γιο του Μάξε στο σχολείο». Ήπιε άλλη μια γουλιά τσάι και ξίνισε τα μούτρα του. Άφησε την κούπα στο τραπέζι και ανακάθισε στην καρέκλα του. «Μερικές φορές τα παιδιά γίνονται πραγματικοί... *μαλάκες*». Έξυσε νευρικά με την παλάμη του την κορυφή του κεφαλιού του. «Ήμαστε κι εμείς έτσι στην ηλικία του; Έχω γεράσει τόσο που μου έχει μείνει μια εντελώς ρομαντική ανάμνηση εκείνης της εποχής;»

«Ίσως», απάντησε λακωνικά η Λίσμπεθ.

«Τουλάχιστον δεν έχω γεράσει αρκετά για να μου αρέσει το τσάι», είπε μισοαστεία μισοσοβαρά ο Άντερς.

«Είμαι σίγουρη πως θα συνεχίσει να σου αρέσει ο καφές ακόμα κι όταν γίνεις ενενήντα, οπότε...»

Ενενήντα. Τα ενενήντα έμοιαζαν ακόμα μακριά, ωστόσο και τα σαράντα έμοιαζαν μακριά όταν ο Άντερς ήταν φοιτητής. Τώρα όμως...

Απομάκρυνε τις δυσάρεστες σκέψεις πίνοντας μια γουλιά τσάι. Η γεύση του ήταν αρκετή για να δράσει ως απωθητικό οποιασδήποτε άλλης σκέψης και συναισθήματος. «Πώς ήταν η μέρα σου;»

Η Λίσμπεθ σήκωσε τους ώμους της. «Κουραστική. Έφυγα από το κέντρο υγείας στις τρεις και μετά πήγα κατευθείαν για ψώνια, προτού πάρω τον Γιάννη από το σχολείο».

Από το κέντρο υγείας; Ο Άντερς μόλις που συγκράτησε την έκπληξή του, η οποία θα πρόδιδε το γεγονός πως είχε ξεχάσει εντελώς ότι η Λίσμπεθ είχε προγραμματίσει το ετήσιο Τεστ Παπ της για εκείνη τη μέρα. Παρόλο που του το είχε θυμίσει το πρωί.

«Και η δική σου μέρα; Συνάντησες τον Κρίστερ τελικά;»

Ο Άντερς κατένευσε. Συνάντησε τον Κρίστερ. Έναν Κρίστερ διαφορετικό απ' ό,τι τον θυμόταν. Το αόρατο καλώδιο με το οποίο ήταν σφιχτά δεμένος έδειχνε να έχει σπάσει, και ο φίλος του φαινόταν πιο άνετος από ποτέ. Το γυναικείο άγγιγμα μπορεί να κάνει θαύματα στη ζωή ενός ανθρώπου που έχει συνηθίσει στη μοναξιά. Ταυτόχρονα μπορεί να καταστρέψει μονομιάς την όποια σοδειά, αν σταματήσει να φροντίζει το χωράφι.

Σηκώθηκε όρθιος και, αφού άδειασε το περιεχόμενο της κούπας στον νεροχύτη, την ξέπλυσε και την άφησε ανάποδα στον δίσκο με τα πλυμένα πιατικά. Ήξερε πως η Λίσμπεθ σχαινόταν αυτή την προχειρότητα, πως ήθελε τα ποτήρια να πλένονται με άφθονο σαπούνι και όχι απλώς να ξεβγάζονται με νερό, μα εκείνη τη στιγμή δεν είχε χρόνο. Ήθελε να απομακρυνθεί. *Έπρεπε να απομακρυνθεί.* Γιατί δεν ήθελε να συζητήσει για όσα έγιναν μετά τη συνάντηση με τον Κρίστερ.

Έσκυψε και φίλησε στα χείλη τη Λίσμπεθ, προτού εκείνη διαμαρτυρηθεί για το τσαπατσούλικο πλυμένο ποτήρι, κι έπειτα προχώρησε στο μπάνιο της κρεβατοκάμαράς τους.

Θα μπορούσε να της μιλήσει. Να της πει ότι πήρε ένα σάντουιτς με γαλοπούλα, τυρί και σος μπάρμπεκιου και το έφαγε στον σταθμό καθώς περίμενε το τρένο. Να της πει ότι κάθισε απέναντι σε ένα ζευγάρι Άγγλων οι οποίοι φιλιόντουσαν ακατάπαυστα σε όλη τη διαδρομή από τη Στοκχόλμη μέχρι το Έρεμπρο. Μα τότε θα έπρεπε να της πει και για την κρίση πανικού που τον έπιασε αφού πέρασαν το Βεστερός, χαρίζοντάς του σαράντα λεπτά πραγματικού τρόμου, με μουσική επένδυση τους ακανόνιστους χτύπους της καρδιάς του.

Δεν κατάλαβε τι ακριβώς την προκάλεσε. Πιθανότατα ήταν το σκοτάδι. Ένα πέρασμα μέσα από μια σήραγγα ενεργοποίησε μια αντίδραση στον εγκέφαλό του η οποία έθεσε σε λειτουργία έναν αρχέγονο μηχανισμό φόβου και απόλυτης βεβαιότητας του θανάτου, στέλνοντάς τον σε μια ελεύθερη κατάδυση σε άγνωστα και σκοτεινά νερά. Κι όταν εκείνη έσμιγε τα φρύδια της, ανήσυχη, θα μπορούσε να την καθησυχάσει λέγοντας πως αυτή δεν ήταν και η χειρότερη από τις δέκα τελευταίες κρίσεις πανικού τις τελευταίες έξι εβδομάδες. Από την άλλη, βέβαια, το γεγονός πως η συχνότητα των κρίσεων πανικού είχε αυξηθεί τις τελευταίες εβδομάδες ίσως ήταν αρκετό για να την ανησυχήσει.

Ο Οικονομίδης ξεκούμπωσε το δεύτερο κουμπί του πουκαμίσου του και έριξε άφθονο νερό στο πρόσωπό του. Το άφησε να τρέξει στον λαιμό του κι από εκεί στο στήθος του, περνώντας μέσα από το ανοιχτό του πουκάμισο. Η ουλή στο δεξί του μάγουλο γυάλιζε κάτω από το διάφανο υγρό. Έκλεισε τα μάτια του και επικέντρωσε την προσοχή του στις σταγόνες που κυλούσαν στο στήθος του. Μερικές κατάφεραν και ξέφυγαν από τις τρίχες στο στέρνο του και έβαλαν πλώρη για την κοιλιά του. Το σώμα του Άντερς σφίχτηκε καθώς ένωσε τη δροσιά του νερού στο σημείο όπου μερικούς μήνες νωρίτερα είχε δεχτεί μια μαχαιριά από τον απεσταλμένο του Γιόχαν Λινέ.

Παρόλο που δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε τραυματιστεί, εκείνη η φορά ήταν η πρώτη που φοβήθηκε για τη ζωή του.

Γιατί εκείνη η φορά ήταν διαφορετική από τις άλλες. Παλιά είχε να χάσει μονάχα τη ζωή του. Τώρα, αν πέθαινε, εκτός από τη ζωή του θα έχανε κι άλλες δύο. Θα έχανε την ευκαιρία να δει τη Λίσμπεθ να γερνάει με χάρη και τον Γιάννη να μεγαλώνει· να περνάει την εφηβεία, να ενηλικιώνεται, να αγαπάει για πρώτη φορά. Πλέον είχε πολλά να χάσει.

Δίχως να ανοίξει τα μάτια του, άρχισε να ξεκουμπώνει και τα υπόλοιπα κουμπιά. Άφησε το πουκάμισο να γλιστρήσει από το σώμα του και το άκουσε να προσγειώνεται απαλά στο πάτωμα. Έπειτα άνοιξε τα μάτια του.

Η ουλή ήταν ακόμα εκεί. Ένωσε τον λαιμό του να κλείνει και ξεροκατάπιε σε μια προσπάθεια να ανοίξει τους αεραγωγούς. Νερό. Έπρεπε να πει νερό. Άνοιξε τη βρύση και άρχισε να πίνει άπληστα, λες και η ζωή του, ολόκληρη η ύπαρξή του, εξαρτιόταν από μερικές στάλες νερό.

Στα ατέλειωτα λεπτά που διήρκεσε η διαδρομή μέχρι το νοσοκομείο με το ασθενοφόρο, το μόνο που θυμόταν ήταν μια τρομερή δίψα, μια αίσθηση πως το σώμα του αφυδατωνόταν αργά μα σταθερά, σαν σφουγγάρι στον ήλιο, και μάζευε ολόένα και περισσότερο, μέχρι που στο τέλος θα απέμενε ένα ξεραμένο κομματάκι του παλιού του εαυτού πάνω στο φορείο.

Ένας διακριτικός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα. Η Λίσμπεθ. «Είσαι καλά;» την άκουσε να ρωτάει χαμηλόφωνα, με καμουφλαρισμένη την ανησυχία στη φωνή της.

«Ναι», αποκρίθηκε εκείνος. «Με έπιασε ένας ξαφνικός πονοκέφαλος».

Θα μπορούσε να της μιλήσει. Θα τον καταλάβαινε. Μα δεν θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Για να πάρει βοήθεια, θα έπρεπε να μιλήσει στην Τία Ραπς. Μα αν της μιλούσε θα έλεφτε κατά πάσα πιθανότητα η αυλαία στην καριέρα του. Ο Άντερς μπορούσε να αναγνωρίσει τα σημάδια του Συνδρόμου Μετατραυματικού Στρες. Τα είχε δει σε *πρώην* συναδέλφους του. Ήταν σίγουρος πως μια διάγνωση με ΣΜΣ θα του εξασφάλιζε μια

τιμητική συνταξιοδότηση, κάτι που ήθελε να αποφύγει με κάθε κόστος – ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως θα αναγκαζόταν να υποφέρει από κρίσεις πανικού κάθε τόσο.

Μάζεψε το πουκάμισο από το πάτωμα και άνοιξε την πόρτα. Στο πρόσωπο της γυναίκας του καθρεφτιζόταν η αιώνια έκφραση της συζύγου που γνώριζε πως κάτι δεν πάει καλά μα δεν μπορούσε να βρει τρόπο να σπάσει το καβούκι στο οποίο ο άντρας της φύλαγε το πρόβλημα, «προστατεύοντάς» το από την πραγματικότητα.

Της χαμογέλασε για να διαλύσει τα σύννεφα από το πρόσωπό της και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Το άρωμά της έδιωξε τις σκιές από τη σκέψη του και χαλάρωσε κάθε μυ στο σώμα του. Μπορούσε να αισθανθεί τη θερμότητά της να εισβάλλει με θράσος στα κύτταρά του, προκαλώντας τον σε ένα παιχνίδι δύναμης και παρηγοριάς, δίνοντάς του την ευκαιρία να αισθανθεί ευάλωτος και ασφαλής ταυτόχρονα.

Σταμάτησε να σκέφτεται. Τα δάχτυλά του άφησαν το πουκάμισο να πέσει και σκαρφάλωσαν στη μέση της. Πέταξαν τα ρούχα τους βιαστικά, σαν σχολιαρόπαιδα που προσπαθούν να κάνουν γρήγορα προτού οι γονείς τους γυρίσουν και τους βρουν στο κρεβάτι τους. Τα σώματά τους τρέκλιζαν, παραπατούσαν από τη μέθη της επερχόμενης ένωσης, και προσγειώθηκαν στο στρώμα του κρεβατιού τους με την ίδια προσμονή που η σταγόνα της βροχής περιμένει να συναντήσει το διψασμένο έδαφος.

Για λίγο μπορούσε να αφήσει ελεύθερο τον εαυτό του να νιώσει ξανά.